

Geslacht Giesen komt van het Reeser Eiland

Boerenzoon Lukas Giesen, geboren in 1787, moest in 1812-1813 met twee paarden voor Napoleon opkomen. Daar had hij als boerenzoon absoluut geen zin in. De eerste nacht moest hij met meer jongemannen bij Stokman (later café Van Uhm) in Wehl overnachten. Om vier uur 's nachts ging hij er vandoor en in de buurt van zijn oudershuis bij Millingen op het Reeser Eiland in Duitsland dook hij met de paarden onder.

De Giesens hebben altijd risico's durven nemen, zo schrijft de nu 94-jarige W.A. Giesen in de familie-historie. Op zijn ouderdagzette Willem zijn eigen levensverhaal en dat van zijn voorouders op papier in een kostelijk boekje, dat de familie zelf in een kleine oplage liet drukken. Het bijzondere is, dat het boek helemaal in Willem zijn eigen handschrift is gedrukt, tot de omslag toe. Daarop staat: „Het Levensverhaal van Een oud en rustend Landman“. Als er voldoende gegadigden zijn, komt er nog een herdruk van het al uiterkocht boekje, zo zegt dochter Fia Teunissen-Giesen in Wehl.

Lukas Giesen kwam na zijn nachtelijke desertie toch weer terug naar Wehl. Hij pachtte van Stokman in Wehl twee hectare weiland, 't Haverslag, aan de tegenwoordige Slagenweg in het Wehlse Broek. In 1819 bouwde hij er een daghuidershuis met schuif op en trouwde met Johanna Scheerder uit Didam. Het bedrijf was te klein om ervan te leven, daarom ging hij op daghuur bij de boeren.

Rubric over familie- en boerderijnamen door Henk Harmsen
Suggesties en aanvullingen: 05437 72603

Koe als trekdier

Na Lukas Giesen kwamen als opvolgers Dorus (echtgenote: Theodora Hakfoort uit 's-Heerenberg) die de boerderij in 1860 overnam, en vervolgens zoon Jan die in 1892 met Mientje Gerritsen uit Kilder trouwde. Willem werd in 1900 geboren als een van hun tien kinderen. Het bedrijf was toen al uitgegroeid tot tien hectare. In 1908 werd op de oude plek de huidige boerderij gebouwd.

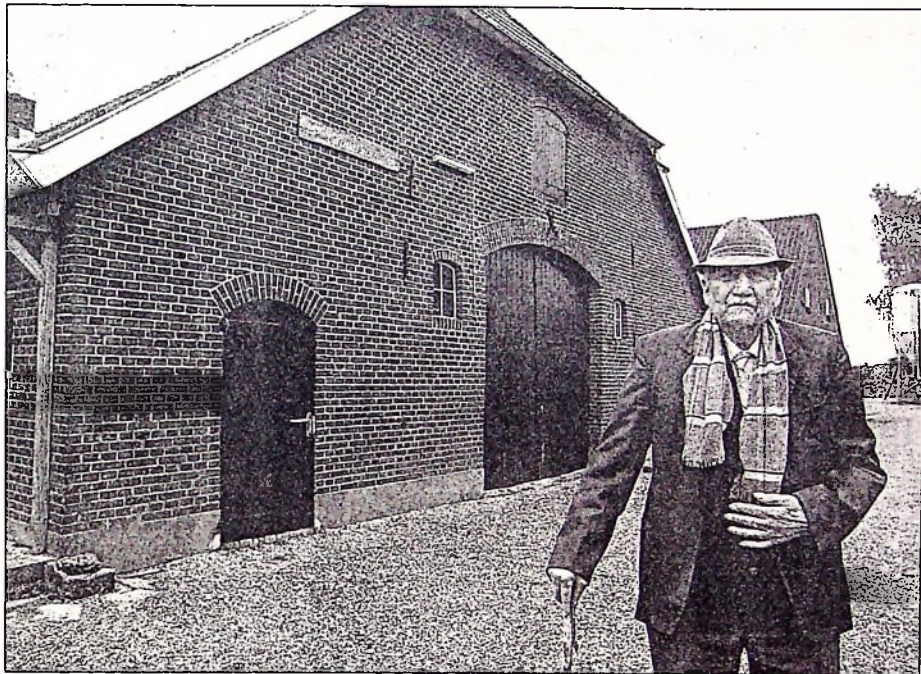
Willem herinnert zich het oude huis met potstal, hoge schuur, bakoven en bedsteden nog goed en ook hoe zijn grootvader en vader nog met de koe ploegden en 'vaarden'. Zijn vader kocht in 1913 het eerste paard, dat veel vlugger werkte. Het dier werd bij de mobilisatie in 1914 in Keppel gelukkig afgekeurd en niet gevorderd voor het leger.

De schoolweg van Willem was een

uur gaans en zeer moddeng. In mei 1915, toen twee broers van school kwamen, kon Willem thuis worden gemist en werd hij verhuurd bij Oom Kracht in Oer bij Ulft. Van Doetinchem met de tram naar Terborg en de rest te voet. Op die boerderij moest alles toen nog met 'kruukar en schup' worden gedaan. Omdat hij echter graag met paarden werkte, verhuurde Willem zich in mei 1919 als paardenknecht bij Scheers in Groessen, een boerderij van 34 ha, gepacht van de freules van Nispen tot Sevenaer, acht werkpaarden, fokzeugen en wel honderd stuks vee. Hij moest er met drie paarden ploegen. In 1925 ging Willem als knecht naar de weduwe Veenink op Roessink in de Velswijk. De eerste morgen moest hij er al een doede uit de buurt naar het kerkhof brengen. Door flink werken werd hij er de 'kwekken' op de schrale grond de baas.

Dubbele bruiloft

In mei 1927 kwam Willem thuis op de boerderij, waarna hij in 1936 de boerderij overnam. Op het feest van Beatrix' geboorte bij Teunissen in Kilder leerde Willem Sofie Welling kennen, met wie hij op 11 mei 1938 trouwde, tegelijk met broer Gert op de Pol in Wehl; het werd een grote bruiloft met vier buurten en drie families. De oorlog werd goed doorstaan. Er kwamen twaalf kinderen. In 1985 overleed moeder Sofie. Zoon Tonnie zette de boerderij voort met melkvee en vleesvarkens. De bedrijfsvoering is nu totaal anders dan op 'het gemengd bedrijf van vroeger. De wagen op luchtbanden, die Willem in de dertiger jaren als een van de eersten in de omtrek kocht, is er nog steeds. In geuren en kleuren vertelt hij over

♦ Willem Giesen (94) achter de boerderij 't Haverslag in het Wehlse Broek, waar tegenwoordig zijn zoon en schoondochter hun bedrijf hebben. (Foto Hans Groene)

die aankoop.

Giesen is een markant type en een geboren verteller. Met graagte en een uitstekend geheugen haalt hij zijn herinneringen op aan ou-

devoorvallen uit familieomgeving.

Interessant is nog het verhaal over de mooie gladde steen, die al generaties lang in het scheerkit-

je van de Giesens ligt. Ook zijn voorvaders scherpten er hun scheermessen al op. Iemand zag dat het een prachtige vuistbijl was en een archeoloog dateerde

het voorwerp op 12.000 tot 14.000 jaar ouderdom. „Waar dat ding hen kump wet gin mins“, aldus Giesen. „'t Is bi-j mien wetren al-tied al in de familie gewés“.